

Το δίλημμα του σκαντζόχοιρου

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

*

«ΟΤΑΝ ΠΙΝΑΕΙ ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ»
Μυθιστόρημα, 2000 (MODERN TIMES)

ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΓΚΑ

Το δίλημμα
του σκαντζόχοιρου

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2016

*Στον πρίγκιπά μου, τον Νίκο,
και στα υπέροχα πριγκιπόπουλά μας*

1η έκδοση: Μάρτιος 2016

Επιμέλεια-Τυπογραφική διόρθωση: Μάγδα Τσόκα

© 2016, Ελένη Τσαγκά

© 2016, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

www.oceanida.gr

μέιλ: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-773-5

Αν δεν έχεις κλάψει, τα μάτια σου
δεν γίνεται να είναι όμορφα.

Σοφία Λόρεν

*Υπάρχουν φακοί επαφής
σαν τα μάτια σου;*

ΠΟΣΟ ΚΑΚΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ το προφυλακτικό –σε επικίνδυνες μέρες– μετά την πρώτη φορά που κάνεις σεξ μ’ έναν παντρεμένο, παραγινωμένο πενηνταπεντάρη; Ο οποίος μάλλον σε κοροϊδεύει και σου λέει λόγια θαυμασμού κι αγάπης μόνο για να σε ρίξει; Στο κρεβάτι;

Λίγες ώρες νωρίτερα ενώ τον περίμενε η Γεωργία βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση. Για ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο ασχολούνταν μανιωδώς μόνο με τον εαυτό της και με το σπίτι, στο οποίο κατάφερε τελικά να μην υπάρχει ούτε ίχνος σκόνης. Το πάτωμα γυαλισμένο και όλα στη θέση τους. Τα πιάτα πλυμένα και το κρεβάτι άψογα στρωμένο με το καλό ροζ κάλυμμα – δώρο της θείας Δέσποινας πέρυσι στα γενέθλιά της, όταν έκλεισε τα είκοσι έξι! Έτσι τουλάχιστον έλεγε. Τα ασημένια κηροπήγια –απ’ τις λίγες κλασικές πινελιές του σπιτιού–, καλογυαλισμένα και σε πρώτη θέση, έκαναν μπαμ ότι ήταν πανάκριβα, κατά τη γνώμη της. Τα γυάλιζε για περιπτώσεις σαν τη σημερινή. *Μη μας περάσει και για τίποτα ξυπόλυτες!* σκεφτόταν ευχαριστημένη με τον εαυτό της. Είχε αγοράσει και ξηρούς καρπούς που βρίσκονταν στο τραπεζάκι του σαλονιού

στο κρυστάλλινο μπολ. Πλυμένο μόλις το μεσημέρι άστραφτε κι αυτό. Μέχρι και τα παραθυρόφυλλα είχε κανονίσει να καθαρίσει. *Τι; Να τα κλείσουμε να φανεί η σκόνη και να με περάσει για κανένα ανοικοκώρευτο τσόκαρο; Όχι δα!*

Δέχτηκε την πρότασή του να 'ρθει σπίτι της για καφέ χωρίς δεύτερη σκέψη. Τον είχε πρωτοδεί πριν από δυο χρόνια όταν έπιασε δουλειά στο ραδιοφωνικό σταθμό Radio One όπου δούλευε και κείνη. Ψηλός, σωματώδης, γοητευτικός πενήνταπεντάρης. Κι όταν της μιλούσε... αχ, όταν της μιλούσε! Έσταζε ποίηση ο άτιμος. Μη φανταστείτε όλη την ώρα, κατά διαστήματα μόνο της έλεγε τι όμορφη που είναι. Τι μάτια, τι χείλη, τι χαμόγελο, τι μαλλιά, τι χαρακτήρας! Και κείνη προσπαθούσε να ξεδιψάσει απ' τα λόγια του. Τον πίστευε και περίμενε με αγωνία την επόμενη ατάκα του που θα την εκτόξευε στους ουρανούς από ευτυχία. Φορές φορές βέβαια σάρκαζε την κατάσταση και στην αρχή μάλιστα σκεφτόταν: *Βρε, καλώς τονε κι αυτόν, καινούργιος πελάτης.* Έτσι τους έλεγε όσους τη φλέρταραν.

Πρόσφατα χωρισμένη· τι πρόσφατα δηλαδή; Είχε κλείσει τρία χρόνια από τότε που έφυγε από τον Θανάση, τον ωραίο, μυωπικό μηχανόβιο –μην πάει ο νους σας σε καμιά Harley, παπί είχε–, τον πρώτο και μοναδικό μέχρι εκείνη τη στιγμή εραστή της, που τον γνώρισε μαθήτρια ακόμα και με τον οποίο συζούσε για πολλά, πολλά χαμένα χρόνια. Ο Θανάσης είχε περίπτερο στον Κολωνό εξ αδιαιρέτου μ' έναν –υποτίθεται– ανάπηρο θείο του. Πάρε και κατάλαβε δηλαδή! Και έφυγε από κοντά του ένα απόγευμα, «Πάω μέχρι το περίπτερο.

Θέλεις κάτι;», «Ναι. Ένα μπουκάλι γάλα. Άπαχο». Ακόμα περιμένει ο Θανάσης. Και το γάλα και τη Γεωργία. Γύρισε μόνο μία φορά για να πάρει τα CD της, τα βιβλία της, τα έπιπλα που η ίδια είχε αγοράσει, τα τραπεζομάντιλα, τα κοφτά, τις πετσέτες, την προίκα της εν πάση περιπτώσει, για να φτιάξει την καινούργια φωλίτσα της, η οποία αν και πέρασε πολύς καιρός δεν είχε ανοίξει ακόμα τις πύλες της στο αντρικό κοινό.

Και τότε έκανε για τελευταία φορά έρωτα μαζί του, αλλά και γενικότερα. Ήταν το θριαμβευτικό φινάλε μιας βαρετής και πληκτικής ιστορίας. Έτσι την ονόμασε και θα τη θυμόταν για πολλά χρόνια γιατί, όπως έλεγε στις φίλες της, σαν την τέλεια συνεύρεση. Και μόνο ύστερα απ' αυτή την ένωση, την πιο ωραία, την πιο αισθησιακή, την πιο ζώδη, τη στείρα από σκέψεις κι από αισθήματα –δεν είχε ξανασυμβεί αυτό–, αναρωτήθηκε μέσα της: *Βρε, μπας και για να είν' ωραία πρέπει να γίνεται μόνο μία φορά; Μπας και πρέπει από δω και στο εξής να ακολουθήσω το δρόμο της αρπαχτής; Της ξεπέτας; Το δρόμο «... μην τον είδατε, μην τον απαντήσατε» όπως λέει και το δημοτικό τραγούδι.* Δρόμος τον οποίο όμως ποτέ δεν ακολούθησε η Γεωργία, μέχρι εκείνη τη στιγμή τουλάχιστο, γιατί όπως ισχυριζόταν η ίδια ήταν πολύ συναισθηματικός τύπος. Και ως συναισθηματικός τύπος είχε μείνει μόνη. Τρία χρόνια, ήτοι τριάντα έξι μήνες, ήτοι εκατόν πενήντα έξι ολόκληρες βδομάδες έμενε μόνη, κοιμόταν μόνη, ξυπνούσε μόνη, έκλαιγε μόνη τις δύσκολες μέρες του μήνα, μιλούσε μόνη καμιά φορά, γελούσε μόνη τις περισσότερες φορές, κι αν ερχόταν και στο τσακίρ κέφι ακούγοντας κανένα ωραίο τραγουδάκι χόρευε και

μόνη. Και δεν την ενοχλούσε καθόλου. Το ήθελε. Η μοναξιά της άρεσε. Γευόταν μέχρι την τελευταία ώρα της ημέρας την εργένικη ζωή που ποτέ μέχρι τότε δεν είχε απολαύσει: φίλες, πάρτι, βόλτες, εκδρομές. Αυτό της έλειπε, αυτό γούσταρε κι αυτό έκανε.

Η δέσμευση με τον Θανάση της είχε πέσει βαριά και χρειαζόταν μακροχρόνια αποτοξίνωση. Όχι ότι έλειπαν οι προτάσεις. Κάθε λίγο, λόγω των πολλών νυχτερινών εξόδων και λόγω της αρκούντως κοινωνικής της φύσης, παρουσιάζόταν καινούργιος θαυμαστής – η Γεωργία βέβαια ήξερε πολύ καλά πως το μόνο που ήθελε ήταν να τη ρίξει στο κρεβάτι. *Μασάει η κατσίκια ταραμά;* σκεφτόταν και τους κορόιδευε. Επίσης γνώριζε ότι οι άντρες την πλησίαζαν όχι για την ομορφιά της, αλλά γι' αυτό που εισέπρατταν από την πρώτη γνωριμία: Ήταν μια ελκυστική νέα γυναίκα γύρω στα τριάντα, χωρίς υποχρεώσεις, αλέγρος τύπος, με χιούμορ, μια γυναίκα γελαστή μα όχι γελασμένη. Από κει και πέρα τουλάχιστον όπως πίστευε. Μια γυναίκα δηλαδή που ο κάθε άντρας θα μπορούσε να περάσει μαζί της ευχάριστα χωρίς σκοτούρες και γκρίνιες. Η Γεωργία όμως το καταλάβαινε κι αυτούς τους τύπους τους τιμωρούσε. Τους έδινε ελπίδες, γινόταν προσιτή, άφηνε υπονοούμενα· και μετά τους έλεγε: «Δεν μπορώ, δεν είσαι ο τύπος μου», χωρίς καμία τύψη ή ντροπή για τα παραπλανητικά σημάδια. Έτσι το 'λεγε, για πλάκα, χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις. Και γελούσε. Πάντα γελούσε ό,τι και να της συνέβαινε.

Το μεγάλο όμως ατού της; Το σπουδαιότερο προσόν της στο οποίο οφειλόταν η επιτυχία της; Ήταν μόνη! Και φαινόταν κιόλας. Και κανένας απ' αυτούς που την

πλησίαζαν δεν μπορούσε να διανοηθεί πώς μια τέτοια γυναίκα έμενε μόνη. Πολλοί λίγοι, για την ακρίβεια μόνο δύο, των οποίων τα ονόματα ούτε που θυμόταν, της έριξαν το φταίξιμο, ότι η ίδια κάτι έκανε λάθος και ότι η μοναξιά δεν είναι μαγκιά αλλά φυγομαχία από επιλογή. Οι υπόλοιποι δεν έδιναν σημασία και είχαν μοναδικό σκοπό να πετύχουν το σκοπό τους. Να προλάβουν όσο ήταν μόνη. Η Γεωργία βέβαια ήξερε πολύ καλά για τι ζούσε χωρίς σύντροφο, για τι παρέμενε σε συναισθηματικό και σεξουαλικό λήθαργο στη σύγχρονη εποχή που κάτι τέτοιο φάνταζε αδιανόητο. Όχι ότι ήταν βλαμμένη. Για όνομα του Θεού, όχι! Απλώς περίμενε τον πρίγκιπα του παραμυθιού –τον Σούπερμαν, τον Σπάιντερ Μαν, τον Τζορτζ Κλούνεϊ στην ταινία «Μια θαυμάσια μέρα», τον Μελ Γκίμπσον στο «Braveheart», τον Ντάνιελ Ντέι-Λιούις στον «Τελευταίο των Μοϊκανών», τον Τζεράρντ Μπάτλερ στους «300», τον Μπραντ Πιτ σ' όλες τις ταινίες του–, που θα 'ρχόταν με τσεκούρια και τουφέκια υπό τους ήχους επικής μουσικής και θα την έσωζε απ' τους ηλίθιους που την περιτριγύριζαν. Ένας ήρωας ο οποίος με αυτοθυσία και αυταπάρνηση θα γινόταν ο σωτήρας της και θα της χάριζε την απόλυτη ευτυχία. Ααα, ναι! Η Γεωργία όποτε έπαίξε τέτοιες ταινίες η τηλεόραση ανέβαλλε οποιαδήποτε έξοδο, κατέβαζε σταθερό και κινητό, αγόραζε πατατάκια με ρίγανη και απολάμβανε το ρομάντζο μέχρι δακρύων. Κατά τα άλλα πήγαινε γυμναστήριο, στους γονείς της κάθε μέρα για καφέ ή για φαγητό, και βέβαια στη δουλειά της. Είχε καθημερινή απογευματινή εκπομπή στο Radio One, τον καλύτερο ραδιοφωνικό σταθμό της Αθήνας. “Say cheese”, το music bowl του γέλιου με

τη Γεωργία Σούτρα!» Και φυσικά όλοι οι πελάτες την άκουγαν κι ύστερα από κάθε εκπομπή τής έστελναν μηνύματα συγχαρητήρια και θαυμασμού, στα οποία ποτέ δεν απαντούσε γιατί βαριόταν.

Οι μήνες αποχής βέβαια ήτανε πολλοί. Και κείνη πολύ νέα. Και ο κλήρος έπεσε στον παντρεμένο Γιώργο. Ο τυχεράκις της βραδιάς! Σιγά τον ήρωα θα μου πεις, χειρότερο δεν μπορούσε να βρει; Χωρίς όμως να το καταλάβει ερωτεύτηκε – ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε.

Αυτό που τη συγκλόνισε πραγματικά στον ώριμο πενήνταπεντάρη, στον προϊστάμενο του διαφημιστικού τμήματος του σταθμού, συνέβη δύο ημέρες πριν. Διασταυρώθηκαν στο ασανσέρ και χωρίς προλόγους κι εισαγωγές τη ρώτησε: «Υπάρχουν φακοί επαφής σαν τα μάτια σου;» και αμέσως αυτοπροσκήληθηκε στο σπίτι της για καφέ. Το χρώμα των ματιών της βέβαια ήταν το συνηθισμένο καστανό, χωρίς βούλες, χωρίς μελί απόχρωση, ούτε καν με μια υποψία πράσινο. Δεν διέθετε δηλαδή τίποτε το ιδιαίτερο σ' αυτόν τον τομέα. Σημασία όμως είχε το πνεύμα, η ευρηματικότητα, το ύφος, και η διάθεσή του να την απογειώσει ψυχικά αλλά και να της ξυπνήσει το κορμί.

Θα μπορούσε να τον ακούει ώρες, με βλέμμα θολό και στόμα ανοιχτό. Και βέβαια συμφωνούσε μαζί του μ' ένα σεμνό χαμόγελο αποδοχής αυτών που έλεγε. Άκουγε και φυλάκιζε μέσα της όσα είχε ανάγκη. Τα υπόλοιπα, ότι δηλαδή ήταν παντρεμένος με δύο παιδιά, στο παρελθόν τα 'χε φτιάξει με δύο συναδέρφισσές της στο γραφείο, κεράτωνε κατά συρροήν και κατ' εξακολούθησιν τη γυναίκα του, περνούσε τα πρωινά του κολλημένος σε μια οθόνη βλέποντας την κίνηση του

χρηματιστηρίου, και τα Σαββατοκύριακα σε μια παραλία κάνοντας ψαροτούφεκο και ξεχνώντας ακόμη και τα ίδια του τα παιδιά, δεν είχαν καμία απολύτως σημασία.

«Δεν θα πάω ποτέ με παντρεμένο. Όσες το κάνουν είναι τσούλες», η ίδια το 'χε πει λίγο καιρό νωρίτερα. «Μα μην είσαι απόλυτη. Μπορεί να τον ερωτευτείς και να σ' ερωτευτεί και κείνος παράφορα. Αυτά συμβαίνουν κι είναι ανθρώπινα», «Αυτά είναι μπούρδες. Αν δεν το θέλεις, δεν το επιδιώκεις και δεν γίνεται τίποτα. Όλα είναι στο μυαλό μας», απάντησε στη φίλη της αποφασιστικά. Θυμόταν τη συζήτηση σαν να 'ταν χτες. Και τότε τα πίστευε αυτά που έλεγε. Και κείνη τη στιγμή δηλαδή τα πίστευε, αλλά η ίδια η ζωή σε αλλάζει· όπως πίστευε και ότι κανένας άλλος δεν της ξαναμίλησε έτσι ποιητικά, ότι είχε να τη συγκινήσει γκόμενος κάτι αιώνες, αν το μάθαινε η γκαντέμω η ιδιαιτέρα του θα 'σκαγε γιατί και κείνη τον γούσταρε εδώ και καιρό, ότι εν πάση περιπτώσει δεν ήθελε να τον χωρίσει απ' την οικογένειά του. Προς Θεού, όχι. Άλλα ήθελε: να περάσει όμορφα, να χαρεί ένα νέο έρωτα, να νιώσει για λίγο καιρό επιθυμητή, και επιτέλους να ξανακάνει έρωτα!

Αγόρασε δύο είδη αρωματικού καφέ φίλτρου, ταμπλέτες για την εσπρεσιέρα, νεσκαφέ, ηλεκτρικό σέικερ –για να μην την περάσει και για απολίτιστη–, γεμιστά μπισκότα και κουλουράκια κανέλας, ξηρούς καρπούς, αλλά και για το ενδεχόμενο που θα 'μενε μέχρι αργά πήρε ένα μπουκάλι Chivas γεμίζοντας και μια παγοθήκη. Εβδομήντα ευρώ το μαλλί μαζί με τα απορρυπαντικά για τη γενική καθαριότητα. Πού να του 'κανε και το τραπέζι! Υπήρχε βέβαια και η πιθανότητα να πεινάσει. Δεν είχε σκοπό να μαγειρέψει και δεν προλάβαινε κιό-

λας. Τι ήταν; Η Σουπεργούμαν; Τι να πρωτόκανε η χριστιανή; Αν της έλεγε ότι πεινούσε, ή θα προφασιζόταν ότι έκανε δίαιτα ή θα παράγγελνε πίτσα. Το μεγάλο έξοδο όμως ήταν το σετ εσώρουχα που αγόρασε: μαύρο δαντελένιο σουτιέν κι επίσης μαύρο και δαντελένιο κιλοτάκι στρινγκ. Την προηγούμενη φορά που ανανέωσε τη συλλογή με τα εσώρουχά της είχε απλώς την υποψία ότι θα γινόταν κάτι με κάποιον σ' ένα τριήμερο αργίας. Έπεσε έξω δυστυχώς και έκλαιγε τα λεφτά αφού οι προσδοκίες και τα όνειρά της διαψεύστηκαν. Το είπε και στην αδερφή της: «Ρε Άννα, αγόρασα καινούργια εσώρουχα και δεν τα 'χει δει κανείς, γαμώτο!» «Ε, και τι κάνεις έτσι; Βγες στο μπαλκόνι. Είναι μια πολύτεχνη οικογένεια απέναντι, ή αν θέλεις μεγαλύτερο κοινό και περισσότερη εντύπωση φόρεσέ τα πάνω απ' τα ρούχα σου. Θα λανσάρεις και μόδα...» της απάντησε η Άννα, που και πιο όμορφη ήταν και πιο μορφωμένη και πιο παντρεμένη και το κυριότερο: Πιο άσπρη!

Το δέρμα της Γεωργίας μας ήταν σκούρο, πολύ σκούρο για τα ελληνικά δεδομένα. Εξού και το παρατσούκλι που της είχαν βγάλει στο σχολείο, Χιονάτη, το οποίο όμως άλλαζε αν οι συμμαθητές της είχαν κέφια σε Χιονούλα, Ασπρούλα, Κάτασπρη, Χιονόλευκη, μία φορά μάλιστα είχε ακούσει να λένε γι' αυτή πίσω απ' την πλάτη της: «Καλώς τ' Ασπρόρουχο...» αλλά δεν ήταν επίσημο όπως τα υπόλοιπα. Όταν δε νευρίαζε, κυρίως όταν τη φώναζαν Χιονάτη, τ' άλλαζαν σε Χιονοθύελλα, ενώ αν αργούσε να μπει στην τάξη οι καθηγητές, που ήξεραν το παρασκήνιο, έλεγαν: «Σαν τα χιόνια». Τότε όμως δεν μπορούσε να αντιδράσει. Μπορούσε;

Στους χαλεπούς καιρούς της εφηβείας, τότε που νό-

μιζε ότι ήταν η πιο άσχημη, η πιο αντιπαθητική, η πιο άχρηστη κοπέλα του πλανήτη Γη, υπήρχαν και κάποιοι –κυρίως οι γονείς της– που επέμεναν ότι το σκούρο δέρμα έχει κάτι το εξωτικό, έμοιαζε με Αμαζόνα, ήταν καλλονή, θα αργούσε να κάνει ρυτίδες, ποτέ δεν θα 'χε πρόβλημα με κυτταρίτιδα και δεν θα χρειαζόταν να ξεροψήνεται σε χαμηλή φωτιά τα καλοκαίρια για να μαυρίσει όπως οι άλλες. Α, και μια φορά σ' ένα πάρτι, στα δεκάξι της, ένας πιτσιρικάς της είπε με θαυμασμό ότι ήταν η πιο ωραία γυναίκα της Αφρικής. Και αυτή χάρηκε! Αλλά ως γνωστόν δεν υπάρχει σπάνια ομορφιά που να μην έχει κάτι το αλλόκοτο. Για όλα όμως έφταιγε η μαμά τους που τρεις μέρες μετά τη γέννηση της Άννας έβγαλε γλυκά να γλυκαθούν οι Μοίρες ενώ στη Γεωργία το ξέχασε. Το θυμήθηκε δηλαδή αλλά το λάδωμα της τύχης της φαγώθηκε απ' τους επισκέπτες πριν έρθει η νύχτα, τότε που εμφανίζονται οι Μοίρες για να δώσουν στο μαρό το μερίδιό του στην ευτυχία και τα χαρίσματά τους.

Και τη χαλάουα όμως πού την πας; Άσε το κομμωτήριο. Ένα σωρό προετοιμασίες, και φοβερή υπερένταση εξαιτίας της οποίας δεν κατάφερε να κοιμηθεί περισσότερες από τρεις ώρες το προηγούμενο βράδυ. Γιατί ήταν σίγουρη ότι σήμερα το απόγευμα θα... γινόταν. Αν την αγαπούσε ο Θεός θα γινόταν γιατί δεν άντεχε άλλο. Τον ήθελε πολύ. Βέβαια βαθιά στο μυαλό της, πολύ βαθιά όμως, ήξερε ότι και άλλος να 'ταν παρόμοιας κατάστασης και ταμπεραμέντου πάλι θα ήθελε να γίνει. Άντρας να 'ναι κι ό,τι να 'ναι; Όχι βέβαια. Δεν ήταν και καμιά χαμένη. Είχε καλό σώμα –έχασε και τριακόσια πενήντα γραμμάρια με τη γρήγορη δίαιτα των δύο ημερών,

έπινε μόνο νερό—, συμπαθητικό πρόσωπο με γωνίες, σαρκώδη χείλη και μεγάλα μάτια, μικρές βλεφαρίδες, και μικρούτσικα αυτιά, μύτη ίσια και μακριά απόλυτα ταιριαστή με τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της και σε αρμονία μ' αυτά, σγουρά, μακριά, σκούρα καστανά μαλλιά, και μέτριο ύψος. Πολύ μέτριο. Μετριότατο... Πιο μέτριο πεθαίνεις. Ή προσλαμβάνεσαι για ξωτικό του Αϊ-Βασίλη. Δηλαδή κοντή; Ε, όχι και κοντή... Απλώς δεν προκαλούσε ποτέ ερωτήματα όπως: «Πού ακριβώς τελειώνουν τα πόδια σου;» ή «Ασχολείσαι με το μπάσκετ;», «Μπορείς να μου πιάσεις το δίσκο από το πάνω ράφι;», «Βρέχει εκιά πάνω;». Για γυναίκα μια χαρά, θα μπορούσε να πει κανείς. Μόνο η μάνα της δηλαδή το επαναλάμβανε αυτό. Το ύψος της μάλιστα της χάριζε και ένα μοναδικό αβαντάζ: Έδινε τη δυνατότητα στους άντρες να νιώσουν πιο σημαντικοί απ' ό,τι πραγματικά είναι. Κοντή, χαριτωμένη, και επίσης καλό κορίτσι, με αρχές, με σπίτι, ερκοντίσιον, αυτοκίνητο, με δουλειά, με Stirella, το κατιτίς της το 'χε δηλαδή. Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα σοβαρό: Δεν ήξερε τι να φορέσει.

Το τελευταίο κομμάτι που αγόρασε ήταν ένα μαύρο φόρεμα σιθρού που είχε υπέροχο τελείωμα με κρόσια, και ασορτί λουστρίνι γόβα στιλέτο δωδεκάποντη. Εντυπωσιακό σύνολο μα εντελώς ακατάλληλο για την περίπτωση. Μπήκε βέβαια στον πειρασμό να το φορέσει με την πρόφαση ότι είχε κανονίσει νυχτερινή έξοδο με την παρέα της, αλλά αν αυτός ήθελε να καθίσει μέχρι αργά; Θα φαινόταν το ψέμα της γιατί να τον έδιωχνε αποκλείεται. Και τι, από τόσο νωρίς ετοιμάζεται συνήθως; Από τις επτά που θα ερχόταν για να βγει στις έντεκα; Καλά όλα αυτά αλλά τι άλλο να φορούσε; Αυτό

ήταν το μοναδικό σύνολο που την κολάκευε τόσο και με το οποίο δεν υπήρχε περίπτωση να τη δει στο γραφείο. Να το βάλει και να του πει ότι φόρεσε κάτι απλό κι ότι έτσι συνηθίζει να ντύνεται στο σπίτι; Μπορεί και να το πίστευε γιατί οι άντρες είναι μεγάλα χάπατα σε τέτοια θέματα. Και αν δεν ήταν και τόσο άσχετος; Καλύτερα να μην το ρισκάριζε. Έπειτα από πολλή σκέψη και περισulloγή αποφάσισε τελικά να φορέσει κάτι λιγότερο επίσημο, μια γκρι φόρμα γυμναστικής. Θα τον υποδεχόταν σαν να μη συνέβαινε και κάτι τόσο σημαντικό. Και αν της έβγαζε τα ρούχα; Κάτω απ' τη φόρμα θα αντίκριζε τα σέξι μαύρα εσώρουχά της, που μαζί με το μαλλί κομμωτηρίου δημιουργούσαν τον τέλειο συνδυασμό... για επίδειξη μόδας της Victoria's Secret.

Μωρέ, δεν πά' να δει αν έρχομαι; Η γυναίκα του και οι άλλες, οι γκόμενές του, είναι καλύτερες; σκέφτηκε στο τέλος η Γεωργία που αποφάσισε να βάλει το σχετικά καινούργιο τζιν παντελόνι της και το πανέμορφο ροζ φούτερ της, αφού βέβαια πρώτα εξέτασε το ενδεχόμενο να τον υποδεχτεί με τα μαύρα δαντελένια εσώρουχα και να του πει ότι μόλις ξύπνησε, αλλά τότε θα έπρεπε να ξεστρώσει το κρεβάτι, άσε που κρύωνε κιόλας.

Και όταν άρχισε να ετοιμάζεται επιβεβαιώθηκε ο Νόμος του Μέρφι. Αν, λέει, κάτι μπορεί να πάει στραβά θα πάει. Το τηλέφωνο που περιμένεις συνήθως χτυπάει όταν είσαι στο μπάνιο και έχεις γυαλίσει το πάτωμα, τρέχεις ν' απαντήσεις και κάνεις το μπάνιο χάλια με τις σαπουνάδες που συνεχίζουν να πέφτουν στο παρκέ του σαλονιού και μετά της κρεβατοκάμαρας, γιατί εκεί είναι συνήθως το τηλέφωνο αφού πάντα μιλάς ξαπλωμένη, και γίνονται όλα λάσπη και το κάλυμμα του κρεβατιού

μούσκεμα, κι όταν τελικά καταφέρνεις να σηκώσεις το ακουστικό, έχει κλείσει.

Ε, κάπως έτσι έγινε και με τη Γεωργία όταν χτύπησε το θυροτηλέφωνο. *Αμάν, τόσο νωρίς ήρθε; Μα είπαμε στις εφτά. Ή είναι ηλίθιος, ή πολύ ανυπόμονος, σκέφτηκε πανικόβλητη. Βγήκε απ' το μπάνιο με το μπουρνούζι και άκουσε μια άγνωστη αρρενωπή φωνή να της λέει απ' το θυροτηλέφωνο: «Απ' το ανθοπωλείο Μίκυ, έχω μια ανθοδέσμη για σας». Παραλίγο να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της. Εξαιρετικά κομψή η κίνησή του να της στείλει λουλούδια λίγο πριν φτάσει. Τελικά, ναι. Είναι κύριος, ρε, ο άνθρωπος, σκέφτηκε ενώ προσπαθούσε να βρει πουρμπουάρ για το παιδί. Τρία ευρώ είναι καλά; Μπα, θα του δώσω πέντε, μη γίνουμε και ρόμπες. Και άνοιξε το πορτοφόλι της μαζί με την πόρτα. Και είδε μπροστά της ένα θεό ψηλό, μελαχρινό και του 'δωσε με περισσή άνεση δέκα. Ο νεαρός της χαμογέλασε όταν τον ρώτησε: «Έχει κάρτα;» Της απάντησε καταφατικά, την έβαλε να υπογράψει κι έφυγε. Δεκαπέντε κόκκινα τριαντάφυλλα τυλιγμένα με κατακόκκινη κορδέλα. Η κάρτα είχε το σχήμα καρδιάς και έγραφε:*

***ΕΙΣΑΙ ΟΜΟΡΦΗ. ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ.
Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΣΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ!***

Η Γεωργία άρχισε να χορεύει σαν βλαμμένη γύρω απ' το τραπέζι του σαλονιού φωνάζοντας: «Είμαι όμορφη, χα-χα, είμαι όμορφη και με θέλει, με θέλει, με θέλει... τρα-λα-λα... και είναι και ο πρίγκιπας μου, λα-λα-λα-λα...»

Ξαναμπήκε γρήγορα στο μπάνιο ενώ σκεφτόταν: *Όχι, δεν θα τον χωρίσω απ' τη γυναίκα του, είναι κρί-*

μα, αλλά αν αυτός θέλει, που σίγουρα θέλει να χωρίσει και απόδειξη είναι τα τριαντάφυλλα, ποία η θέση μου; Εδώ υπάρχει ένας έρωτας μεγάλος. Ποια είμαι γω που θα τον εμποδίσω ν' ανθήσει και να καρπίσει; Και τα παιδιά του τι θα γίνουν; Θα τα αγαπήσω, θα προσπαθήσω να τα πλησιάσω, εκείνα δεν θα θέλουν ούτε να με φτύσουν, βλέπεις είμαι η γυναίκα πειρασμός, η γυναίκα αιτία για την οποία χώρισε η μαμά με τον μπαμπά, αλλά θα τους κάνω δώρα απ' το Τζάμπο, όπου μ' αρέσει κιόλας να χαζεύω, θα τους πάω και στο λούνα παρκ και μετά σιγά σιγά θα μ' αγαπήσουν κι αυτά. Στο κάτω κάτω δεν είμαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία... Και τι θα γίνει όμως με τα δικά μας παιδιά; Θα τα αγαπάμε και τα τέσσερα – εμείς θα κάνουμε ένα αγόρι κι ένα κορίτσι όπως γίνεται στις αμερικάνικες ταινίες, αν και η μεγαλύτερη χάρη, λέει, που μπορείς να κάνεις την σήμεραν ημέραν στα παιδιά σου είναι να μην τα γεννήσεις. Και μάλιστα θα πηγαίνουμε όλοι μαζί εκδρομές. Δεν σηκώνω κουβέντα γι' αυτό. Είναι κρίμα να τους απομακρύνει. Η τελευταία σκέψη της πριν ντυθεί ήταν η οριστική και αμετάκλητη απόφασή της να γίνει καλή μητριά. Και ότι της έπεφτε λίγο μεγάλος για να τον παντρευτεί. Βέβαια ο έρωας χρόνια δεν κοιτά, ο γάμος όμως; Δεν πρέπει να κοιτάξω λίγο την ηλικία;

Άργησε ένα τέταρτο που της φάνηκε αιώνας. Αν και η αναμονή την είχε τρελάνει, όταν χτύπησε το θυροτηλέφωνο τρόμαξε και ρώτησε απότομα: «Ποιος;» απαντώντας αμέσως από μέσα της: *Ο παποιός! «Γιώργος»,* είπε ο ιππότης της, και μέχρι να πάρει το ασανσέρ και να φτάσει στον τέταρτο ένα σωρό σκέψεις πέρασαν απ'

το μυαλό της: *Τι να 'χει πει στη γυναίκα του; έχει την ίδια αγωνία με μένα; έχει πλυθεί; έχει ξυριστεί; κι αν πάνω στη φάση πάθει καμιά καρδιά τότε τι κάνουμε; η ηλικία του προσφέρεται απλόχερα για ανακοπές. θα τον βάλω στο αυτοκίνητο, θα τον πετάξω στα σκαλιά του νοσοκομείου και θα σπινιάρω και θα φύγω; ή να του κάνω μαλάξεις; μα δεν ξέρω να κάνω μαλάξεις. θα τηλεφωνήσω καλύτερα στην Άννα. να το παίξω άβγαλτη, ή καμιά μπασμένη;... Γαμώτο, ξεχάστηκα κι έβαλα γαλάκτωμα σώματος ακόμη και στο λαιμό. Αν με φιλήσει εκεί θα το φάει. Παρ' όλα αυτά άνοιξε την πόρτα με χαμόγελο Κολγκέιτ.*

«Γεια. Τι κάνεις;»

«Γεια σου, κοπελάρα μου».

Πες μας τώρα ότι είμαστε και δύο μέτρα, σκέφτηκε η μελλοντική μετρέσα του.

«Το βρήκες εύκολα το σπίτι, ή χάθηκες;» συνέχισε αμήχανα, αν και είχε προετοιμαστεί να του πει: «Θέλουν ψυγείο;» για τα γλυκά που ο γύφτος δεν έφερε. Αλλά ΟΚ, αθώς ο κατηγορούμενος αφού έστειλε τα λουλούδια, που στόλιζαν πλέον το τραπεζάκι του σαλονιού.

«Ναι. Δεν είναι και δύσκολο».

Και σιγά να μην παραδεχόταν ότι χάθηκε, γι' αυτό θα άργησε μάλλον... σκέφτηκε η Γεωργία, ...ή μπορεί και να μη λέει ψέματα, απλώς να καθυστέρησε για να μην του κολλήσει τη ρετσινιά του ξελιγωμένου.

«Θέλεις να καθίσουμε στο μπαλκόνι; Τι καφέ πίνεις;» ρώτησε η ευγενής οικοδέσποινα, αν και ήθελε πολύ να του πει: «Το κινητό το 'χεις κλείσει ή θα συγχυστούμε απογευματινά;»

Η κολόνια του είναι πολύ έντονη και καθόλου σέξι,

τον ζύγιαζε από μέσα της, αλλά αντισταθμίζεται από το κάζουαλ, μοντέρνο ντύσιμό του και απ' την ώριμη γοητεία που εκπέμπει. Μμμμ...

«Όχι στο μπαλκόνι, είμαι λίγο άρρωστος, πονάει και το κεφάλι μου, προτιμώ στο σαλόνι», απάντησε το τέως άπιαστο όνειρό της, νυν φλερτ και μελλοντικός γχόμενος, και στρώθηκε στον καναπέ...

Όλα βέβαια θα μπορούσαν να είχαν περιγραφεί ως εξής: Η Γεωργία είχε αγωνία όταν περίμενε τον παντρεμένο πενηνταπεντάρη, που τελικά ήρθε, την πήδηξε, και έφυγε· όμως δεν έγινε έτσι, όχι ακριβώς έτσι δηλαδή.

Η Γεωργία κοίταξε χαμογελώντας τα λουλούδια, μετά αυτόν με νόημα, μετά ξανακοίταξε τα λουλούδια και πάλι πίσω η ματιά της στον αποστολέα της ανθοδέσμης με σκέρτσο. Αυτό έγινε πεντέξι φορές και κείνος κοίταζε τα λουλούδια, μετά τη Γεωργία, μετά πάλι τα λουλούδια, αλλά κουβέντα. Η διακριτικότητά του ήταν αξιοθαύμαστη και θα μπορούσε κάποιος να την περάσει για ηλιθιότητα, αν έβλεπε την απορία στο βλέμμα του και το χαζό του χαμόγελο. Όχι όμως η Γεωργία.

«Ακόμα και άφτιαχτη κι άβαφτη είσαι κούκλα», θάυμασε τις αρετές της ο εκλεκτός της βραδιάς της.

«Σε ευχαριστώ», του απάντησε κοκκινίζοντας ελαφρώς –Πού να 'ξερες, κακομοίρη μου, τι τράβηξα για να φαίνομαι επιμελώς ατημέλητη!– και συνέχισε, «Δεν μου 'πες όμως τι καφέ πίνεις».

«Ό,τι έχεις».

«Απ' όλα έχω».

«Αυτό φαίνεται αλλά άσε καλύτερα να το ανακαλύψω μόνος μου», σχολίασε ο αγαπητικός της βοσκοπούλας

ενώ σηκωνόταν από τον καναπέ με λίγη δυσκολία είν' η αλήθεια, πράγμα που ξενέρωσε την ονειροπαρμένη μα δεν την εμπόδισε να δεχτεί αδιαμαρτύρητα την αγκαλιά του, και το πρώτο τους φιλί.

Τι καφές; Ποιος καφές και ποια ασημένια καλογουαλισμένα κηροπήγια; Αντί γι' όλα αυτά θα μπορούσε να ασχοληθεί με το να φωνάξει ένα μαραγκό, έναν οξυγονοκολλητή, ένα μάστορα τέλος πάντων, για να φτιάξει το κρεβάτι αφού μόλις κάθισαν, οι σανίδες κάτω από το στρώμα, άρχισαν να πέφτουν η μία μετά την άλλη σαν πλήκτρα πιάνου που τα χτυπάς διαδοχικά για δοκιμή πριν από το μεγάλο ρεσιτάλ. Και η αδιάλειπτη πτώση ολοκληρώθηκε όταν έπεσε και το στρώμα. Στο πάτωμα όλα. Και αυτοί μαζί.

Το γοητευτικό κακάρισμά της έδιωξε γρήγορα την αμηχανία και το απορημένο και τρομαγμένο βλέμμα του. Η ένταση της ερωτικής στιγμής χάθηκε και τη θέση της πήρε μια ευχάριστη διάθεση που τους έφερε πιο κοντά, τους έκανε συνεργάτες σε μια συνομωσία, φίλους σε μια δύσκολη και παράνομη υπόθεση. Ήταν οι δυο τους, μόνοι, και γελούσαν μετατρέποντας την αγωνία της πρώτης φοράς σε μια γλυκιά στιγμή. Ήταν όντως ο ηρωικός ιππότης που θα 'θελε να έχει στο πλάι της, αφού θέλησε να τη βοηθήσει και σήκωσε με τα στιβαρά του μπράτσα –Λέμε τώρα!– το στρώμα ενώ εκείνη έβαζε τα ξύλα στη θέση τους.

«Τον καφέ τον πίνω μέτριο με λίγο γάλα. Προτιμώ φίλτρου, έχεις;» της είπε, της έδωσε ένα πεταχτό φιλί και ξαναπήγε στο σαλόνι.

Τον ακολούθησε θαυμάζοντας την οπίσθια γοητεία του. Ετοίμασε τον καφέ και μόλις τον σέρβιρε μαζί με

κουλουράκια και κάθισε επιτέλους και πάλι κοντά του, τον άκουσε απορημένη και συνάμα τσαντισμένη να της λέει ότι τελικά όχι, δεν θέλει καφέ, θα προτιμούσε ένα ποτό, Martini έχει; Λέει πως το κρύωμα περνάει με αλκοόλ, τελικά είναι κρυωμένος, έχει και συνάχι, μήπως υπάρχει και κάτι να τσιμπήσουν, πεινάει σαν λύκος, δεν έχει φάει τίποτα από το πρωί. Αυτά είπε το γουρούνι της λάσπης προκαλώντας πανικό στην κακομοίρα τη Γεωργία, που παρά τα όσα είχε σκεφτεί, παρά την προετοιμασία της, άρχισε να ψάχνει πανικόβλητη για Martini –*Μόνο οι γυναίκες και οι γκέι πίνουν Martini, είναι με τα καλά του ή να βάλω τις φωνές; Και το Chivas τι θα το κάνω εγώ; Κάπου έχω λίγο Martini, είμαι σίγουρη!*– ενώ ταυτόχρονα τον ενημέρωνε ότι δεν τρώει ποτέ το βράδυ γι' αυτό και δεν υπάρχει τίποτα, αν θέλει να παραγγείλουν κάτι απέξω, και κείνος είπε όχι, άσε καλύτερα, και κείνη του 'πε περίμενε, θα βγάλω ξηρούς καρπούς, και γενικά ξενέρωσε και της την έσπασε το σκουλήκι, το όρθιο ζώο, μα καθόλου ευγένεια; Έπρεπε όμως ν' αφήσει στην άκρη τις μαύρες σκέψεις και την κακόβουλη κριτική και να γίνει καλή. Εστίασε λοιπόν στα δεκαπέντε κόκκινα τριαντάφυλλα.

«Είσαι πολύ ευγενικός πάντως», του είπε γλυκά ενώ γέμιζε αισίως με Martini ένα κρυστάλλινο ποτήρι.

«Έλα τώρα. Δεν έκανα και τίποτα. Σ' ευχαριστώ», απάντησε αυτός με σεμνότητα.

«Με συγκίνησες».

«Και μπορώ να ρωτήσω γιατί; Για το φιλί; Ναι, ήταν συγκινητικό, δεν λέω...»

«Δεν λέω για το φιλί...» προσπάθησε να διευκρινίσει η Χιονάτη.

«Τι, δεν σου άρεσε;»

Τελικά μάλλον είναι καθυστερημένος εκτός από παντρεμένος, είπε με το νου της η Γεωργία.

«Όχι, πώς, μου άρεσε. Αλλά τώρα λέω για τα λουλούδια».

«Ποια λουλούδια;»

«Αυτά που μου 'στειλες, να, στο τραπεζάκι», του τα έδειξε η Γεωργία ενώ έβγαζε παγάκια απ' την παγοθήκη.

«Α, τα λουλούδια. Ωραία τα λουλούδια. Πολύ ωραία αλλά δεν τα 'στειλα εγώ».

Τα παγάκια έπεσαν με δύναμη στο ποτήρι με το Martini κι αυτό με τη σειρά του χύθηκε στον πάγκο της κουζίνας. Η Γεωργία διατηρώντας την ψυχραιμία της σκούπισε με το βετέξ το ποτό, ξανάβαλε Martini, ξανάβγαλε παγάκια, τα έριξε με ηρεμία στο ποτήρι και αναρωτήθηκε δυνατά:

«Και ποιος τα 'στειλε; Αφού μου τα έφεραν λίγο πριν έρθεις...»

«Δεν ξέρω. Κανένας ανώνυμος θαυμαστής. Είσαι όμορφη. Γιατί όχι;»

«Αυ-τό!... Αυτό έγραφε η κάρτα. Εσύ μου τα 'στειλες και κάνεις πλάκα», κατέληξε και του έδωσε το ποτό γελώντας.

«Εντάξει, μπορεί και να τα 'στειλα εγώ», χαμογέλασε ο Γιώργος με νόημα. «Γι' αυτό θα λέμε τώρα;»

Τι διακριτικός, τι σεμνός, τι γλυκός και γοητευτικός που είναι, σκέφτηκε ανακουφισμένη η Γεωργία και κάθισε δίπλα του στον καναπέ.

«Μίλησέ μου για σένα», την παρότρυνε.

«Τι να σου πω;» του 'πε η Γεωργία ανάβοντας τσι-

γάρο και πίνοντας μια γουλιά ποτό. «Όπως βλέπεις ζω μόνη, εδώ και τρία χρόνια. Είμαι Καρκίνος με ωροσκόπο Τοξότη, είμαι Ολυμπιακός λόγω οικογενείας, εεε, κάθε απόγευμα κάνω την εκπομπή, την οποία την ετοιμάζω νωρίς, πριν πάω γυμναστήριο, δεν έχω σχέση, τώρα δηλαδή, τι άλλο; Αυτά...» σταμάτησε τη φράση της, επιφυλασσομένη να του πει άλλη φορά ότι της αρέσει ο θεσμός του γάμου και τα παιδιά γιατί φοβήθηκε μην τον τρομάξει, αλλά και γιατί το δεξί του χέρι είχε φτάσει πολύ ψηλά στα πόδια, ψηλότερα δεν πήγαινε, και κατάλαβε ότι πολύ λίγο τον ενδιέφερε το βιογραφικό της.

Με τ' αριστερό του -χέρι- την αγκάλιασε και την τράβηξε κοντά του. Μαέστρος ο τύπος. Το στόμα του πήγαινε από τα χείλη στο λαιμό της και μετά στο αυτί της, και πάλι πίσω και πάλι μπρος, την ίδια παλινδρομική όμως κίνηση έκανε και το άλλο το χέρι που δούλευε με εντατικούς ρυθμούς πιο κάτω... μπας και 'βγαινε το μεροκάματο. Αυτό σκέφτηκε τη στιγμή των προκαταρκτικών η Γεωργία που ποτέ δεν σταματούσε να σκέφτεται, ακόμα και σε κάτι τέτοιες στιγμές έντασης, και το μυαλό της πήρε φωτιά: *Ε, βέβαια, σαν μεροκάματο το βλέπει. Ήρθε να κάνει τη δουλειά του, να πει στο τέλος: «Είμαι και πολύ άντρας, την τακτοποίησα κι αυτή», και να φύγει να γυρίσει στην οικογένειά του και τη ζωή του. Κι αύριο στο γραφείο θα μου μιλήσει καθόλου, ή θα με βλέπει και θα αλλάζει δρόμο; Και σε ποιους θα το πει; Σε έναν να το πει όμως απ' τη δουλειά θα το μάθει όχι ο όροφος, όλο το κτίριο! Θα με βλέπουν και θα λένε πίσω από την πλάτη μου: «Α την κακομοίρα, πού κατάντησε, μα με παντρεμένο;»,*

«Έλα, μωρέ, χαζογκόμενα είναι, δεν φαίνεται;». Ακόμα και ο θυρωρός αύριο πρωί πρωί θα μου πει «καλημέρα» ενώ θα εννοεί «καλώς το πουτανάκι». Και γω όμως θα αμυνθώ. Αμέ. Μόλις πάρει κάτι τ' αυτί μου, θα κάνω έναν αιφνιδιαστικό αντιπερισπασμό και θα υπενθυμίσω σε όλους το δεσμό του Πέτρου, του κλητήρα, με τον προϊστάμενο του λογιστηρίου. Έτσι κι αλλιώς οι λεπτομέρειες της σχέσης τους και η θεαματική παρέμβαση της γυναίκας του προϊσταμένου του λογιστηρίου πάντα πουλάνε όσος καιρός και αν περάσει.

Και τι θα κάνουμε... σχέση; συνέχισε ακάθεκτη το χαβά της. Τι σχέση θα 'ναι αυτή όταν θα έρχεται κάθε Τρίτη και Πέμπτη απόγευμα –σαν την Μπρούνα, την αλλοδαπή καθαρίστρια–, θα βιάζεται να το κάνουμε και θα φεύγει γρήγορα γρήγορα σαν κυνηγημένος; Και αν τελικά είναι μάπα το καρπούζι και βγει παραγινωμένος; Αν το αβγό μας βγει μελάτο; Καθόλου απίθανο αν λάβεις υπόψη σου τη δυσκολία του να σηκωθεί απ' τον καναπέ. Καλά, όλα αυτά δεν μπορούσα να τα σκεφτώ πριν έρθει; Τ-ώ-ρ-α βρήκα;

Το ζητούμενο κάθε φορά ήταν αν θα νικούσαν οι μαύρες σκέψεις ή το πάθος. Οι ενδοιασμοί και τα ταμπού της, όμως δεν φάνηκαν στις αντιδράσεις της και ο Γιώργος συνέχιζε ακάθεκτος για το μεροκάματο. Και κείνη απολάμβανε τα χάδια του ενώ με την άκρη του ματιού της –γιατί ντράπηκε ν' αγχίξει– προσπαθούσε να δει αν η αναστάτωση της είχε ανυψώσει το «ηθικό» του και το 'χε κάνει ακμαιότατον!

Κάτι είδε αλλά δεν ήταν και απόλυτα σίγουρη. Ήταν όμως σίγουρη, ύστερα από τη μίνι εκτίμηση των αυριανών συνεπειών της πράξης τους, ότι θα του 'λεγε

όχι. Όχι εκείνη τη μέρα δηλαδή. Μια άλλη φορά. Αν την έφερνε σε σημείο ακατανίκητης επιθυμίας μπορεί και να... Αλλά δεν την έφερε. Άρα ας το αφήσουμε, αποφάσισε από μέσα της. Και την ώρα που ετοιμαζόταν να του πιάσει το χέρι και να το απομακρύνει απαλά, ο Γιώργος το τράβηξε πρώτος πηγαίνοντας και λίγο πιο κει, ήπια μια γουλιά από το Martini του, έγειρε το κεφάλι του στην πλάτη του καναπέ κι έκλεισε τα μάτια χαμογελώντας. Αποφάσισε να μην πει τίποτα, απλώς να περιμένει να μιλήσει πρώτος, μα τελικά η Γεωργία ήταν αυτή που έσπασε τη σιωπή με τη φοβερή πρωτοτυπία:

«Αυτά λοιπόν...»

Καμία απάντηση. Αυτός συνέχισε να χαμογελάει με κλειστά μάτια.

«Τώρα μίλησέ μου για σένα», συνέχισε η Γεωργία.

«Τι να σου πω; Τα περισσότερα τα ξέρεις».

Τι ξέρω; Τίποτα δεν ξέρω, ρε μπαγλαμά! Αλλά βέβαια, τι να μου πεις; Για τη γυναίκα σου και για τα παιδιά σου; Ή για το χρηματιστήριο και για το ψάρεμα; Έτσι θα κάθεται τώρα; Μήπως θες να φύγω κιόλας να μην ενοχλώ; Και πού πήγε η έμπνευσή σου, η ποιητική μαεστρία που στο σταθμό μ' ανέβαζε στα ουράνια και δεν έβλεπα την ώρα να συναντηθούμε κάπου μόνοι μας; Μήπως φτιάχνεται και εμπνέεται όταν φοβάται μην τον ακούσουν; Τι να πεις, βίτσια αντρών. Αλλά μπορεί να μην αισθάνεται άνετα. Να έχει αγωνία για το αποτέλεσμα. Γι' αυτό θα σταμάτησε τα χάδια. Πολλοί άντρες το παθαίνουν. Ή μπορεί να νιώθει τύψεις. Λοιπόν, θα δείξω κατανόηση και υπομονή. Τόσο καιρό περίμενα. Ακόμα λίγο δεν πειράζει.